

Nicholas Shear

Visszahozom
Benjamint!

Pszichikai Kutatók Intézete
Sacramento, Egyesült Államok

Dr. Swanson megállt az elnöki iroda ajtaja előtt. A kezében tartott aktaköteget a hóna alá fogta, s megigazította nyakkendőjét, öltönyének gallérját. Köszörült egyet a torkán, ornyergére tolta lecsúszott szemüvegét, majd bekopogott. Meg sem várta a belépést engedélyező szólítást, megragadta a kilincset és benyitott. A megbeszéléstől tartva, a benne dúló feszültség roppant türelmetlenné tette. A titkárnő asztala elé lépett és kissé hadartan így szólt:

– Jó napot Sarah! A Professzor úr hívatott!

– Üdvözlöm, Dr. Swanson! Egy kis türelmet kérek Öntől. Kérem, foglaljon helyet, azonnal szólok, hogy megérkezett! – fogadta kedvesen a hölgy, majd felállva kezét fogott a férfival. – Egy kávét, Doktor úr?

– Nem, köszönöm! Így is az egekben van a vérnyomásom! – erőltetett mosollyal a férfi.

Dr. Swanson leült és megtörölte verejtrékező homlokát. Keresztbe tette lábait, arra helyezte aktaköteget és belelapozott. A következő pillanatban összecsapta, és ujjait az inggallérja alá feszítve, fújtatva így szólt:

– Meleg van itt.

A titkárnő azonnali figyelemmel fogadta a férfi szavait. Felállt, kitarta az egyik ablakot, aztán Dr. Swanson elé lépett:

– Hozhatok egy pohár vizet, Doktor úr?
– Igen, Sarah, azt megköszönöm! Úgy érzem, megfulladok!

A nő elindult, a férfi utána szólt:

– De kérem, ne buborékosat hozzon, ég tőle a gyomrom!

Levette zakóját és az ölébe hajtotta. Újból az aktájába lapozott, önkritikát gyakorolva ellenőrizte saját jelentését. Pár mondat után a házitelefon éles pityegése bénította meg. Felemelte fejét a zavaró hang felé, majd a félbehagyott mondat elejére ugrott, hogy még egyszer elolvassa. A titkárnő a helyére ejtette a kagylót, ezután a doktor felé szólt:

– A Professzor úr várja Önt!

– Á! – pattant fel a férfi. – Köszönöm!

Kezébe fogta iratait, karjára dobta zakóját és az elnöki ajtó vaskos rézkilincsére markolt. Az ajtó hangtalan kitárult előtte. Puha bársonyszőnyegre lépve fel sem tűnt a professzornak Swanson érkezése, iratokba mélyülten végezte munkáját. A doktor köszörült egyet a torkán, majd lassú lépteivel végiggyalogolt az aktákkal megpakolt asztalig.

– Jó napot Burberry professzor! – köszönt, majd nyelt egy nagyot zavarában.

– Üdvözlöm, Dr. Swanson! – mosolygott papírjaiból felnézve a professzor. Asztalára támaszkodva megemelte testét, s kellő illendőséggel köszöntötte a doktort. – Nagyon örülök magának! – rázta meg a férfi kezét és az egyik fotelra mutatott, hogy üljön le. – Elolvastam a jelentését, nagyon tetszett! Kellően felizgatott!

– Köszönöm Professzor úr!
– Tehát, Ön szerint a Mambíták valóban léteztek, nem csupán legendáról van szó, hanem most már bizonyítható tényként kezelhetjük?

– Igen, Professzor úr! A Tasmaniában fellelt teker-
csek tartalma most már igazolható. Mondhatjuk: bizonyíthatóan valós. Mint tudja, a legkorábbi időpont, amelyre a teker-
csek utalnak, i. e. a 3. század. Egy nagyon apró népről beszélünk, virágkorában a népesség alig volt néhány ezer fő. Időszámításunk után a 7. század első éveitől a nagyjából 2-3000-es lélekszám erősen csökkenni kezdett, melynek végeredményeként a 9. század végére, 10. század elejére a Mambíták kihaltak.

– Bocsásson meg, hogy közbevágok... – dörgölte meg szemöldökét Burberry. – ...Ön a teológia nagy-szerű elméje Dr. Swanson. Minket, és természetesen magát is a vallás, a túlvilágba vetett hit, ezek kapcsolata foglalkoztatja. Kérem, magyarázza meg, ez a nép miért fontos nekünk, illetve a teológiának?

A doktor felállt, szétnyitotta aktáját és azt a profesz-szor elé tette:

– A Mambíták földjét pontosan ott találtuk meg, amit a teker-
csek írt. A Furneaux-szigeten, pontosabban a Flinders-szigeten, ami Tasmania északi partjaitól körül-belül 100 km-re fekszik. Nagyon érdekes az apró város elhelyezkedése. Nézze meg, Professzor úr! – rábökött egy fényképre és folytatta. – A képeket helikopterről készítettük, hogy ne csak mondani tudjam Önnek, hanem mutatni is. Amit az eddigi ásátások láthatóvá tettek az lenyűgöző! Egyszerűen fantasztikus! A telepü-

lés egy szabályos körben helyezkedik el. A kör átmérője pontosan 3 kilométer. A kör szélére épült kőházak szegények és közel vannak egymáshoz. Ahogy haladunk a kör centruma felé, a házak egyre ritkábbak, de díszesebbek. Majdnem biztos, hogy a külső gyűrűben az egyszerű emberek éltek, beljebb a feljebbvalóik. Feltételezhető, hogy a kör közepén a Mambíták uralkodójának palotájára és/vagy egy templomra fogunk találni.

– Még mindig nem világos előttem Dr. Swanson, hogy a teológiát miként érinti az expedíciója!

– Nagyon érdekes, sőt hihetetlen a Mambíták vallása. Ellentétben az eddigi normákkal, a Mambítáknál a nők voltak a feljebbvalók, Ők uralkodtak a férfiak felett. Úgy tartották, hogy a nők istenek, akiket a túlvilág urai küldtek a földre azért, hogy az alájuk rendelt férfiakat tanítsák és irányítsák. A férfi nem csak a pázásoknál érvényesülhetett, így biztosítva annak a lehetőségét, hogy egy újabb nő, egy újabb isten születhessen. A pázási ciklusokat rengeteg előkészület előzte meg, a férfiaknak több próbát kellett kiállniuk és csak egyetlen, a nyertes közösülhetett azzal a nővel, aki éppen nemzőképessé vált. Az aktus Penonus színe előtt történt egy díszes kőlapon. Penonus a Mambíták uralkodója volt, fő istensége, szentélyét valószínűleg a kör közepén fogjuk feltárni. Az aktus ideje alatt a templomban csak nők tartózkodhattak, akik, míg a ceremónia véget nem ért azért imádkoztak, hogy a díszes kőlapon nő fogadjon. Természetesen születtek férfiak is, erre az egészséges szaporodás érdekében szükség is volt.